

Németh János (1949–2019)

Németh János 1949. október 17-én Tatán született. Erdésztechnikusi oklevelét 1969-ben szerezte meg a Roth Gyula Erdészeti Technikumban. 1982-ben erdészeti növényvédő technikus oklevelét szerzett. 1972–1986 között kerületvezető erdészként dolgozott. 1986-tól pedig a Sárvári, Vasvári, Szentgotthárdi Erdészeti Technikumokban. 1982-ben erdészeti növényvédelmi munkáit irányította 2012-ben történt nyugdíjazásáig.

Az Országos Erdészeti Egyesületnek 1994–2018-ig volt tagja, melynek helyi csoport rendezvényein lelkesen vett részt.

Éveken keresztül szervezte a Sárvári Erdészeti Igazgatóság erdészbálijait. Szakszervezeti bizalmiként pedig képviselte a munkatársak érdekeit.

Mély megrendüléssel és a családdal való együttérzéssel búcsúzik tőle a Szombat-helyi Erdészeti Zrt. és az OEE Szombathelyi Helyi Csoportja.

Horváth Gábor

Begya Lajos (1930–2018)

Begya Lajos erdőmérnök 1957-től 2018-ig (61 éven át!) volt tagja az OEE Kecskeméti Helyi Csoportjának. Ezen belül 1967 és 1970 között a H. Cs. elnöki tisztét is betöltötte. Az elmúlt évben bekövetkezett haláláig aktív, mondhatni, elmaradhatatlan résztvevője volt minden Helyi Csoport rendezvénynek. Szlovák nyelvtudását kamatoztatva rendkívül nagy segítséget nyújtott a H. Cs. szlovák tanulmányútjai során szakfordítóként a 70-es, 80-as években.

Tagtársunktól 2018. március 8-án vetünk végső búcsút a kecskeméti Görögkatolikus Kápolnában. Temetésére pedig, 2013. július 8-án elhunyt feleségével együtt, az elmúlt év március 9-én Pilisen került sor az ún. Vasúti temetőben.

Lajos bácsi egész életének aktív munkásságát a KEFAG Zrt. jogelődjénél töltötte feleségével együtt. Hitéletéről egyáltalán nem beszélt, azt teljes mértékben bizalmasan kezelte. Ennek vonatkozásai egy véletlenül előkerült önéletrajzi írásából derültek ki, melyek mások számára is érdekesek lehetnek.

Tiszteletünk jeléül, emlékezve rá adjuk közre most Lajos bácsi önéletrajzi írását:

„Begya Lajos vagyok, 1930. 12. 29-én születtem Gézsényben, ez egy kis görögkatolikus falu a Viharlát tövében. Apám görögkatolikus kántortanító volt, anyai vonalon is görögkatolikus kántortanítói felmenőim vannak.

Az iskoláimat Ungváron kezdtem meg, ahová 2 testvéremmel együtt iskolába kezdtünk járni, apám itt már, mint állami tanítóként, nem kántortanítóként működött egészen 1945-ig. Az iskoláimat 1–3. elemiig szlovákul végeztem.

Az 1938-as bécsi döntés következtében a magyarlakta területek, így Ungvár Anyaországához való visszacsatolását követően apám átíratott magyar elemibe, majd az elemi követően az ungvári Drugeth Gimnáziumban folytattam tanulmányaimat. Végig görögkatolikus hittant tanultam egészen 1945-ig, amikor is az oroszok bejövetele a további magyar nyelvű tanítást lehetetlenné tette.

Ebből az időből Sztankanin Bazil és Ortutay Elemér atyákra emlékszem, mint hitoktatókra. 1945-46-ban már Kassán voltam nagyapámmal anyámmal együtt, mivel apám hadifogságban volt és semmilyen megélhetési lehetőségünk nem volt Ungváron. Itt újból szlovák iskolába kerültem, ahol elvégeztem a 4. osztályt, és az 5. első félévét. Akkor még 8 osztályosok voltak a gimnáziumok.

Ezek az iskolaváltások nem mentek zökkenő nélkül, mert amikor a magyar gimnázium Ungváron megszűnt, akkor először el kellett végezni egy orosz nyelvtanfolyamot, és csak utána iratkozhattam be a „gyesztáljetka” 7. osztályába, amit félig végeztem el, mert átkerültem nagyapámhoz Kassára és akkor a továbbiakban szlovák nyelven kellett tanulnom.

Ott is honosító vizsgát, különbözetest kellett csinálnom, ahhoz, hogy tovább folytathassam a gimnáziumi tanulmányaimat. Majd amikor 1948-ban átkerültünk Magyarországra az úgynevezett lakosságcsere keretében, akkor újból jöttem a különbözeti vizsgák, hogy folytathassam magyarul tovább a gimnáziumot.

1949-50-es iskolai évben érettségiztem végül a Szent László Gimnáziumban Budapesten, majd onnan kerültem Sopronba az Erdőmérnöki Főiskolára.

Ami a hitéletemet illeti, görögkatolikusok a szüleim, engem görögkatolikusként neveltek. 1945-ig nem volt problémám ebből kifolyólag. 1945 után sem, amíg Szlovákiába tanultam, csak később amikor '48-ban Magyarországra kerültem. Az 1948-49-es gimnáziumi évben még a hittan tanítása engedélyezve volt a 6. b.-ben, utána '49-50-ben már nem volt hittan. Tehát 49-ig megvolt a hittanképzés utána elválták az egészet.

Házasságot 1954-ben kötöttem, feleségem evangélikus vallású, Pilisi evangélikus felmenőkkel, szintén vallásos nevelésben részesült, de reverzális folytán megállapodtunk, hogy a leendő gyerekeinket görögkatolikusnak kereszteljük meg és neveljük.

A Főiskola elvégzése után az Észak-Kiskunsági Erdőgazdasághoz kerültem kecskeméti székhellyel, méghozzá Kunadacsra.

Onnan elkerültem a Budapesti Erdőgazdasághoz másfél éves időtartamra, majd mikor összevonták az Észak-, és Dél-Kiskunsági Erdőgazdaságot akkor visszakerültem Kecskemétre a központba, és itt különféle beosztásokban dolgoztam egészen nyugdíjazásomig megszakitások nélkül.

Feleségem szintén erdőmérnök, ő később fejezte be a tanulmányait, csak a házasságunk után 6-8 évvel levelező úton. Ő is a Kiskunsági Erdőgazdaság dolgozója volt nyugdíjazásáig.

Jelenleg is tartjuk a kapcsolatot volt munkahelyünkkel. Tehát magyarországi ittlétem idején görögkatolikusokkal nem találkoztam, nyilvános görögkatolikus szertartáson templomban nem voltam, talán 1-2 alkalommal nagyon titokban a Rózsák terén, mert arról az egy templomról tudtam, hogy görögkatolikus.

Kecskeméten valamikor a 80-évek közepe táján értesültem a szomszédasszonytól, mivel ő tudta, hogy én görögkatolikus vagyok, hogy a Nagytemplomban görögkatolikus szentmisét tartanak havonta. Ez Szokira atya idejében történt és ekkor kezdtem havonta el-eljárni. Előbb a Nagytemplomban majd a későbbiekben a Barátok templomában került sor a szertartásokra. Szokira atyát a Szaplanczay atya váltotta, ekkor már

rendszeresen látogattuk a szentmiséket, ott ismerkedtem meg több görögkatolikus emberrel, akikkel azóta is tartjuk a kapcsolatot, például a Szilágyi Gabi bácsival.

Nagyon örültünk annak, amikor értesültünk arról, hogy Kecskeméten szervezőlelkesség lesz. Első miséjét Feczák László atya még a Ferencesek templomában tartotta, majd amikor valamennyire is fölmért a helyzetet és megtalálta lehetőséget a Szent Család plébánián kerülhetett sor a liturgiák megtartására.

Úgy látom, hogy a görögkatolikus közösség Kecskeméten – legalább is, akik aktívak és járnak a misékre – egyre növekszik, aminek nagyon örülök. Hálát adok a Mindenhatóknak, hogy annyi viszontagság után ezt megérhettem.”

Koczka Zoltán